

IK heb altijd met veel plezier bij de politie gewerkt. Ik had fijne collega's met wie ik soms ook privé omging.

Wanneer er iets voorviel wat mis was gegaan, of wanneer er een klacht werd ingediend door iemand, werd dat geëvalueerd. We keken dan samen met de leidinggevende wat er eventueel mis was gegaan, en hoe dat in de toekomst beter kon. Ik zeg niet dat er geen fouten werden gemaakt naar elkaar en naar burgers toe, maar ik had altijd de overtuiging dat er met goede bedoelingen gewerkt werd, en waar gewerkt wordt worden fouten gemaakt.

Totdat de Nationale Politie in zicht kwam. Het hele korps ging op de schop. Ook viel het mij op dat er mensen van de opleiding kwamen die voorheen niet eens tot de opleiding toegelaten zouden zijn. Jonge mensen die duidelijk niet dit vak als agent hadden gekozen om te dienen maar omdat ze van de macht hielden die ze als agent over burgers konden uitoefenen.

Oude dienders zoals ik werden en worden steeds meer verdrongen door dit soort nieuwe lichten. Dat heeft zijn weerslag op het politiewerk. Al snel werd het mij duidelijk dat dit beleid was. Ik heb dit bij de leiding bespreekbaar geprobeerd te maken, maar die gaven aan dat de politiek toewerkte naar een zero-tolerancebeleid, en dat we als politie meer letterlijk de sterke arm moesten zijn 'die hard handhaaft i.p.v. de boel pappen en nathouden'.

Wanneer je die mix van oudgedienden, de nieuwe lichten en chronische onderbezetting bij elkaar optelt krijg je een onwerkbaar situatie.

Dan kom ik nu bij de reden dat ik bij u verklaar. Het laatste jaar is het versneld uit de hand gelopen. De leiding selecteert de jonge, machtsbeluste, agressieve lichten om ingezet te worden bij demonstraties. Die hoef je niet eens opdracht te geven om erop los te slaan.

Wanneer ik de politiewet noem waarin het over proportioneel geweld gaat word ik op zijn minst meewarig aangekeken maar meestal uitgelachen. Mijn collega zeil laatst dat ik 'een ouwe lul ben die gelukkig snel oprot zijn pensioen in, zodat we een effectief korps overhouden dat niet bang is de lat erover te leggen'. 'Waarom zouden wij ons aan de wet houden wanneer het wappietuig dat ook niet doet', is een uitspraak die ik veel hoor. En de leiding staat erbij en lacht erom.

Geweld is nu de norm geworden, en niet meer de uitzondering. Omdat iedereen weet hoe ik erover denk word ik niet ingezet bij demonstraties. Ik surveilleer echter wel, en dat leidt steeds tot conflicten tussen mij en mijn collega's.

Vorige week zagen we twee mensen na de avondklok de hond uitlaten. Mijn collega stopte de auto om 'om die twee eikels het geld uit de zak te schudden'. Ik zei dat we gewoon door moesten rijden omdat ik niet inzag wat voor zin dit had. 'Eén mag de hond uitlaten, de ander dus niet' zei mijn collega. Hij is erop af gegaan en heeft de mensen onbeschoft en intimiderend behandeld. De man zei iets onschuldigs als 'doet u eens beleefd'. Door zijn gedrag werd de stemming gespannen en werd de hond onrustig. Mijn collega gaf de hond toen een schop, terwijl het beestje alleen piepte. Daar vloog die vrouw op af. Het einde van

het liedje was dat mijn collega allebei de mensen wilde aanhouden. Ik heb dat geweigerd en heb gezegd dat ie het maar uit moest zoeken. Er is geen proces-verbaal uitgeschreven omdat ik mijn collega apart nam en zei dat ik op ambtseed zou verklaren dat hij de aanleiding was van de gespannen situatie die ontstaan was. Hij was woedend, en is zonder nog een woord te zeggen naar de auto gelopen.

Zoals ik al dacht ben ik bij de leiding geroepen de volgende dag en is me te verstaan gegeven dat er 'voor ouwe slappe lullen geen plaats meer was binnen het korps'. Ik verwacht dan ook elk moment op non-actief gezet te worden. Ik heb contact gezocht met de bond, maar die bond is ook waardeloos. Die staan vierkant achter dit agressieve en overheersende beleid.

Het einde is zoek. Verklaren bij u is mijn poging er iets aan te doen. Ik hoop dat steeds meer mensen gaan zien hoe ziek dit beleid is en hoe ziek en gevaarlijk dit korps is. Dat de misstanden naar buiten komen en er bekend wordt hoe arrestanten vernederd en mishandeld worden, zonder aanleiding. Dat er bekend wordt dat aangiften niet in behandeling worden genomen en klachten bij wijze van spreken in de vuilcontainer worden gedumpt. Voor dit korps zijn burgers én collega's die de maatregelen niet serieus nemen 'stukken vuil die moeten doen wat er gezegd wordt of anders maar moeten voelen'.

Februari 2021

Maart 2021

Mijn verklaring mag schriftelijk en anoniem gepubliceerd worden.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses